

VINH QUANG NHƯ ĐÓA HOA CHÓNG TÀN.

Kinh thánh: Ê-sai 28:1-13

“1 Khốn thay cho mảo triều thiên kiêu ngạo của những bọm rượu Ép-ra-im, khốn thay cho hoa chóng tàn làm đồ trang sức đẹp nhất dân ấy, đóng tại nơi trũng màu mỡ của những người say rượu? 2 Này, từ nơi Chúa có một người mạnh và có quyền, giống như cơn bão mưa đá, như trận gió phá hại, như nước lớn vỡ bờ. Người sẽ lấy tay ném cả xuống đất. 3 Mảo triều thiên kiêu ngạo của những bọm rượu Ép-ra-im sẽ bị giày đạp dưới chân. 4 Cái hoa chóng tàn làm đồ trang sức đẹp nhất dân ấy, đóng tại nơi trũng màu mỡ, cũng sẽ giống như trái vả chín trước mùa hè: người ta thấy nó, vừa mới vào tay thì đã nuốt. 5 Trong ngày đó, Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ trở nên mảo triều thiên chói sáng và mảo miện rực rỡ của dân sót Ngài; 6 sẽ trở nên thần công chánh cho kẻ ngồi trên tòa xét đoán, và sức mạnh cho những kẻ đuổi giặc nơi cửa thành. 7 Song những kẻ ấy cũng choáng váng vì rượu, xiêu tó vì các thứ rượu mạnh. Thầy tế lễ và đáng tiên tri đều choáng váng vì rượu mạnh, bị rượu nuốt đi, nhân các thứ rượu mạnh mà xoàng ba; xem sự hiện thấy thì cắt nghĩa sai, xử kiện thì vấp ngã; 8 mưa ra ô uế đầy bàn tiệc, chẳng có chỗ nào sạch! 9 Vậy người sẽ dạy khôn cho ai, và khiến ai hiểu sự dạy dỗ mình? Có phải là dạy cho những trẻ con thôi bú, mới lìa khỏi vú chẳng? 10 Vì, với họ phải giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia! 11 Vậy nên Đức Giê-hô-va sẽ dùng môi lạ lưỡi khác mà phán cùng dân này. 12 Ngài đã phán cùng nó rằng: Đây là nơi yên nghỉ; hãy để kẻ mệt nhọc được yên nghỉ. Này là lúc mát mẻ cho các người. Thế mà họ chẳng chịu nghe. 13 Lời Đức Giê-hô-va đối với họ sẽ là giềng mối thêm giềng mối, giềng mối thêm giềng mối; hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia; hầu cho họ bước tới, thì ngã nhào và giập nát, sập bẫy, và bị bắt!”

Gợi ý bài học: Ê-sai 28 mở đầu bằng lời cảnh báo dành cho Bắc Y-sơ-ra-ên. Khi ấy, họ đang sống trong sự thịnh vượng và tự hào về những gì mình có. Nhưng Đức Chúa Trời gọi về huy hoàng ấy là **“đóa hoa chóng tàn”**. Vấn đề không nằm ở sự giàu có. Thịnh vượng, sức khỏe, thành công hay một cuộc sống ổn định... tất cả đều có thể là những món quà tốt lành từ Đức Chúa Trời. Vấn đề bắt đầu khi **món quà chiếm lấy vị trí của Đấng ban những món quà đó**.

Khi khó khăn, chúng ta thường cầu nguyện: *“Lạy Chúa, xin giúp con.”* Nhưng khi công việc thuận lợi, tài chính ổn định, gia đình bình an và mọi kế hoạch diễn ra đúng như mong muốn, chúng ta rất dễ bắt đầu nghĩ: *“Mình có thể tự lo được mà không cần Đức Chúa Trời.”* Bắc Y-sơ-ra-ên đã rơi vào chính chiếc bẫy ấy. Sự thịnh vượng đáng lẽ phải dẫn họ đến lòng biết ơn, nhưng lại dẫn họ đến **kiêu ngạo**. Điều Chúa ban trở thành điều họ nương cậy. Vì vậy, câu hỏi quan trọng không phải là: **“Tôi đang có bao nhiêu?”** mà là: **“Tôi đang nương cậy vào điều gì?”** Có thể chúng ta vẫn đi nhà thờ, vẫn cầu nguyện, vẫn đọc Kinh Thánh, nhưng nơi sâu nhất trong lòng, điều khiến chúng ta cảm thấy an toàn lại là tiền bạc, kinh nghiệm, khả năng, các mối quan hệ hoặc những

gì mình đã xây dựng được. Đó chính là lúc những điều tốt đẹp có nguy cơ trở thành **“đóa hoa chóng tàn.”**

Từ câu 7, Ê-sai mô tả một cảnh tượng đáng buồn: ngay cả **thầy tế lễ và tiên tri cũng choáng váng vì rượu**. Nhưng vấn đề sâu xa không chỉ là rượu. Những người đáng lẽ phải giúp dân nhận biết ý muốn Đức Chúa Trời lại **mất khả năng phân định thuộc linh**. Họ không còn lấy Lời Chúa làm tiêu chuẩn, nhưng tin vào nhận định của chính mình. Đây là lời cảnh tỉnh đặc biệt dành cho những người đang có sự ảnh hưởng đối với người khác. Trong gia đình, trong Hội Thánh hay tại nơi làm việc, chúng ta đều có thể đang dẫn dắt một ai đó. Vì vậy, trước khi hỏi: **“Người khác có nghe tôi không?”** hãy hỏi: **“Tôi có còn nghe Đức Chúa Trời không?”** Người lãnh đạo nguy hiểm nhất không nhất thiết là người thiếu năng lực, mà có thể là người rất có năng lực nhưng **không còn đứng dưới thẩm quyền của Lời Chúa**.

Một trong những điều đẹp nhất của phân đoạn nằm ở câu 12. Đức Chúa Trời đã nói với dân Ngài: **“Đây là nơi yên nghỉ; hãy để kẻ mệt nhọc được yên nghỉ.”** Điều này thay đổi cách chúng ta nhìn về Lời Chúa. Đôi khi chúng ta nghĩ những mạng lệnh của Chúa là những quy định làm cuộc sống nặng nề hơn: *phải làm điều này, không được làm điều kia...* Nhưng Đức Chúa Trời nói: **“Đây là sự yên nghỉ.”** Lời Chúa không được ban để đè nặng chúng ta, nhưng **để đưa chúng ta trở về đúng trật tự của sự sống**. Có lẽ một phần sự mệt mỏi của chúng ta đến từ việc cố gắng tự mình kiểm soát quá nhiều thứ: tương lai, tiền bạc, con cái, công việc, sự thành công, cách người khác nhìn mình... Chúng ta mệt vì đang cố gắng gánh lấy những điều vốn thuộc về Đức Chúa Trời. **Sự nghỉ ngơi thật không phải là không còn vấn đề; đó là khi lòng chúng ta thôi cố làm chủ mọi sự và trở về nương cậy nơi Đấng thực sự làm Chủ**.

Bí kịch của Y-sơ-ra-ên là: **“Nhưng chúng chẳng chịu nghe.”** Lời vốn được ban để cứu họ cuối cùng lại trở thành lời phán xét họ. Lời Chúa không thay đổi. Điều thay đổi là **tâm lòng của người nghe**. Một tâm lòng khiêm nhường nghe Lời Chúa và tìm được sự sống. Một tâm lòng kiêu ngạo nghe cùng Lời ấy nhưng cảm thấy khó chịu, chống đối và cuối cùng vấp ngã. Vì vậy, mỗi lần mở Kinh Thánh, câu hỏi không chỉ là: *“Hôm nay Chúa muốn nói gì với tôi?”* mà còn là: **“Tâm lòng tôi đang ở trong tư thế nào trước Lời Chúa?”**

Xin Chúa giúp mỗi người chúng ta tránh khỏi sự kiêu ngạo khi tin vào suy nghĩ của mình hơn Lời Chúa. Cho chúng ta một tâm lòng mềm mại để khi Ngài phán, biết lắng nghe; khi Ngài sửa dạy, chúng ta biết hạ mình; và khi Ngài chỉ đường, sẵn lòng vâng phục. A-men.

Câu hỏi suy ngẫm bài học:

1. Khi cuộc sống đang thuận lợi, tôi có tìm kiếm Chúa tha thiết như khi mình gặp khó khăn không?
2. Tôi đang để Lời Chúa điều chỉnh suy nghĩ của mình, hay đang tìm cách giải thích Lời Chúa sao cho phù hợp với điều mình đã muốn?
3. Có lời nào của Chúa tôi đã biết rõ nhưng vẫn đang trì hoãn hoặc không muốn vâng theo?